

The Nordic Fiddlers Bloc

The Nordic Fiddlers Bloc

ETNISK MUSIKKLUBB

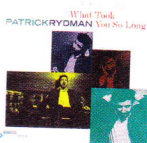
GLIMRANDE FIOLER. Tre starka fioltraditioner förenas i Nordic Fiddlers Bloc som består av Olav Luksengård Mjelva (Norge), Anders Hall (Sverige) och Kevin Henderson (Shetland). De bildar en mäktig strängtrio och borde framkalla lustfyllda rysningar på alla fiol- och folkmusikentusiaster. Jag kapitulerar utan villkor för dessa mästartmusiker. Det slitna konceptet "tradition och förnyelse" har väl sällan används så smart som här. Gruppen bjuder på sanslöst sväng men ändå blir det den finstämda Fjellvåk (Mountain Bird) som till slut tar andan ur mig. Puh! I andra populära musikgenrer talas ibland om supergrupper där det alltför ofta faller platt till marken när det kommer till musiken. Men här kommer folkmusikens egen supergrupp som förtjänar uppmärksamhet långt utanför de vanliga kanalerna!

LARS LIND

sound på den här skivan. Ett riktigt tungt spår är More och som vanligt är det blåssektionen som gör det.

SUSANNE HOLMBERG

Patrick Rydman

What took you so long

FOOTPRINT/NAXOS

COCKTAILPOP. Patrick Rydman har musikalitet så det förslår. En tajming som är perfekt, ett uttryck som visar

absolut säkerhet. Det är sådant som har gjort honom till sångensemblen Amandas motor på scen. Ett proffs ända ut i fingerspetsarna. När han gör skivor på egen hand rör han sig mest i crooner-genren, och då blir det lite problematiskt. Hans egna låtar finner lätt inspiration hos Burt Bacharach och sämre förebilder kan man ha (jag minns med stort välbehag hans deltagande i föreställningen The Missing Fortnight i Göteborg för några år sedan). Men, och det är ett stort men, ska man tillföra något en genre som hade sin höjdpunkt för kanske 50 år sedan får man ställa högre krav på originalitet. Patrick Rydman är allt för ofta snubblande nära en pastisch-artad cocktailmusik, den som finns där i bakgrunden men som ingen egentligen lyssnar på. Det kunde gott ha kittlat mer.

MATS PALMQUIST

Orbo and the Longshots

Prairie sun

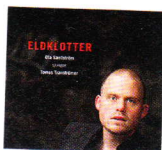
GRAPPA/NAXOS

ROCK. Norska Orbo and the Longshots har fått sin musikaliska bildning hos amerikanska storheter som Tom Petty och John Mellencamp. Prairie sun är en detaljstudie i influensernas mest bekanta uttryck. Det är noggrant inlärd groovig heartlandrock, nedslipad och hoppusslad till ett allt annat än originellt men för all del väljudande ramverk.

Visst är det säkert spelat, lite för välslipat, generiskt och ängsligt att göra fel men alltså starkt nog för att bygga förutsättningar för en lyssningsbar albumhelhet. Synd då att bandet tycks tro att det musikaliska uttrycket också förpliktar till påklistrad raggar-estetik och synnerligen banal lyrik om amerikanska motorvägar, sprit och nattuggleromantik.

Det är ett fånigt anslag som i allt väsentligt tar udden av musiken och reducerar Orbo and the Longshots till muntra och alltför idolfabriksminnande rockentusiaster snarare än ett band som kan leva på sitt eget uttryck.

MARK ANDERSSON

Ola Sandström

Eldklotter

KAKAFONI/NAXOS

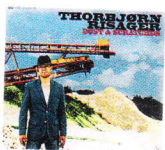
TONSATT LYRIK. Gitarristen och sångaren Ola Sandström har skapat en rad tonsättningar av Tomas Tranströmers

dikter till denna skiva som påstås inte vara tänkt att utnyttja uppmärksamheten kring Nobelpristagaren. Tranströmers diktning är ju inte den som enklast tonsättes, det går knappast att pressa in den i konventionella musikaliska former. Ola Sandström har också försökt skapa kompositioner som ska gå utanför genrer, men jag tycker inte att det fungerar.

Det känns ibland konstigt, och jag undrar om det egentligen är det optimala att spela gitarr till Tranströmers lyrik, skulle tro att piano är det mer naturliga instrumentet. Exempelvis blir det nästan komiskt med dikten Allegro som refererar till att spela Haydn (vilken mig veterligt aldrig spelas på gitarr – det ger mycket konstiga associationer), "Tangenterna vill. Milda hammare slår." – och sedan hör man en gitarr spela en snabb rytm à la Paul Simon!

Nej, jag köper inte detta. Det känns som om Sandströms musikaliska vision för honom blir viktigare än lyriken han ska tolka. Vissa andra dikter fungerar bättre, men det räcker inte. Det finns musikaliska referenser i många Tranströmerdikter, men tyvärr tar inte Ola Sandström vara på dessa.

ROLF NILSÉN

Thorbjørn Risager

Dust & scratches

COPE RECORDS

RUFFIG BLUES. Thorbjørn Risager har en bluesröst som är tung och fyllig utöver det vanliga. Med sitt sjuannaband har

han turnerat flitigare än de flesta danska artister och gjort sig ett namn, inte bara i blueskretsar. För musiken innehåller så mycket, i botten en skön och ruffig blues och sen är det kryddat med soul, funk, boogie, rock och något åt jazzhållet. Blåssektionen är soul så det stänker om det och ger mycket karaktär åt bandet. Risager skriver låtarna och bandet gör arrangemangen i teamarbete.

Dust & scratches är sjätte cd:n på lika många år. Och som titeln antyder har Risager fått fram ett extra smutsigt

Skáídi

Headland – Skáidegeahci

DAT

NORDNORSK JOIK MED JAZZIG BAS. Headland är duon Skáidis andra platta på fyra år, men samarbetet mellan världens enda heltidsarbetande jojkare, Inga Juuso (från bland annat

innehåller huvudsakligen de text-ljudkompositioner rade på 1960-talet och ljudskapande i den nästan vidfamnande och rätt olik

Mest olik är Borduna, skulpturmassa.

Om man jämför med G cross från 2004 (Firework verkar ganska lika i omfatt om man vill, höra en höglj oerhörd energi i mullret medan Borduna mullrar n